

INDIA OG DEN KRISTNE MISJON

av

KRISTIAN TRØMBORG

India er ikke bare et land blant de andre. Det er som en hel verdensdel, i størrelse, folketall og variasjon. Stort som hele Europa, Russland ikke medregnet. Men det har mange flere folk.

Landet har store muligheter og umåtelige ressurser på nær sagt alt en verdensdel trenger til. Det har store skoger, som vokser mange ganger fortere enn i Norden, svære kulleier, mange steder nesten opp til jordskorpen, umåtelige vidder og dyrkbar jord. Overdådige mengder av sollys, regn og varme gjør det mulig å plante, så og høste to og tre ganger i året på samme jord.

India, Pakistan og Nepal har tilsammen nesten 450 millioner mennesker (444.687.000). India alene har over 360 millioner. Seg imellom taler disse folk 225 forskjellige språk og dialekter. Folkene og deres klesdrakt er ikke mindre variert enn språket.

En besøkende vil motta mange sterke og imponerende inntrykk i India, av mektige byggverk, særlig templer og fyrstehus og av naturherligheter. Den som fra «Tiger Hill» ved Darjeeling har sett solrenning over verdens høyeste fjelltopp, Mount Everest, når solen ødsler sin prakt i alle regnbuens farger over fjell og dal, eller i måneskinn har beskuet Taj Mahai ved Agra, marmormausoleet som gjemmer stormogulen Shah Jehans yndlingshustru, — vil aldri kunne glemme det. Sammen med Indias kunst og litteratur vitner disse imponerende byggverk i eldre og nyere tid om en høy kultur som skriver seg fra flere tusen år tilbake.

Med Indias store muligheter og veldige ressurser på nesten alle områder, skulle en tro at alle får det de trenger av mat og klær. Men slik er det ikke. Det er mange millioner som aldri får spise seg mett. Enkelte er rike, men den store massen er fattig.

Mange er underernært og lider av malaria, dysenteri og mange andre sykdommer. Imidlertid gjøres det nå gigantiske anstrebninger for å hjelpe folket opp av sult og nød.

At India har fått en dyktig og handlekraftig regjering kan ingen nekte for, som har sett det på nært hold. Fra 1951 satte regjeringen i gang en femårsplan av store dimensjoner. Den er nå snart gjennomført. Budsjettet var satt til 22.440 millioner rupees eller 33.660 millioner norske kroner. 44,6 % av dette tar direkte sikte på å øke matproduksjonen, bl. a. ved å temme Indias store og små floder og bruke vannet til overrisling og elektrisk kraft. Skjemaer og program for hundrevis av små vanningsanlegg og for et dusin større, var ferdig på forhånd. Et av de store bygges oppe i Punjab over en sideelv til Indus. Demningen blir den nest høyeste i verden, 680 fot, og vil kunne samle vann nok til overrisling av ca. 5 mill. mål (1,293 mill. acres). Det er allerede tatt i bruk flere tusen km av sementerte kanaler, grøfter og renner for å føre vannet dit det er nødvendig. Samtidig skal dette anlegg gi 1,2 mill. kw. En av de nye kunstgjødselsfabrikker er bygd i Sindri og lager 1.400 sekker i døgnet. Andre fabrikkplaner hører også med i planen, som f. eks. stålverk og automobilfabrikker og m. m. Barna er heller ikke glemt. En post på det store program har 80.000 nye lærere og 8.000 nye utdannelsessteder. I alt skolearbeid legges det stor vekt på fagutdanning og håndarbeid. Mr. Nehru holder stadig fram i talene sine at India trenger folk som kan arbeide og som ikke er redd for å ta fatt med hendene.

Religiøst sett har India over 220 mill. hinduer, om lag 90 mill. muhammedanere. De fleste av disse siste bor i Pakistan etter Indias deling. India har 60-70 mill. kasteløse, henimot 9 mill. kristne, resten består av mindre folke- og religiøse grupper med forskjellige religioner.

Sagnet forteller at apostelen Thomas kom til India med evangeliet og døde som martyr i år 58. Noe historisk bevis har en imidlertid ikke for det, men fra det 5. århundre har Sør-India sine kristne menigheter og sin kirkehistorie. Da Mr. Nehru en gang ble spurt om sitt syn på kristendommens plass i India, sa

han: «Kristendommen har vært i India i 1500 år og må ha samme frihet som de andre religioner.»

Fra omkring år 1500 kom portugiserne til India og opprettet kolonier på vestkysten (Goa og omegn). Og med det kom også katolske misjonærer til landet. Det opplyses at den katolske kirke i 1952 hadde 1292 ordinerte prester i India og 192 i Pakistan. Etter siste folketelling oppgir katolikkkene at de har 4½ mill. kristne i India (330.000 i Pakistan).

I 1706 sendte den danske konge to lutherske misjonærer til de danske kolonier på Indias sørkyst. I januar d. å. ble 250-års jubileet for disse to misjonærers ankomst feiret i Trankebar med mange deltagere fra nær og fjern. Over hele verden ble dette viktige jubileum markert.

I 1793 reiste den forhenværende skomaker, William Carey, med alt han eide, til Calcutta. Her kom han, tross mange og store vanskeligheter, til å utføre et veldig misjonsarbeid, og hans navn vil alltid stråle med en særlig glans i misjonshistorien.

Fra en liten begynnelse for 250 år siden er det protestantiske misjonsarbeid vokst slik at vi i India i dag har 4.877 misjonærer og 4,5 mill. kristne (275.000 i Pakistan). I disse tall regner vi med 109 misjonærer fra Norge. Tibetmisjonen har 2, Muhammedanermisjonen 5, Frelsesarmeen 6, Pinsevennene 34 og Santalmisjonen 62.

En godt utdannet, indisk kristen professor sa ved en anledning med kraft og glød: «Fra nord til sør og fra øst til vest i hele India er det misjonærene som har gått i gang med skoler og sykehus og startet våre beste colleges og institusjoner for høyere utdanning.» Det fortelles at den kjente indiske leder, dr. Ambedkar, formannen i den komiteen som utarbeidet forslagene til Indias nye forfatning, under ordskiftet om de kristnes stilling i det nye India, sa noe slikt som: De kristne øver en innflytelse langt ut over det de i antall skulle antyde. Hvis de var klar over sin innflytelse og makt og organiserte seg, kunne de styre India.

Når en følger med i forandringene i indernes tenke- og leve-sett, kan en ikke annet enn se på det som en virkning av evangeliet. La meg bare nevne noen få trekk:

1. I stor utstrekning er det innført søndag i India — selvfølgelig ikke for å holde kristen gudstjeneste, men likevel for å gi arbeideren en fridag.

2. De kasteløse og lavere lag av folket får nå lov å komme inn i hindutemplene, noe de ortodokse hinduer har kjempet drabelig imot. Men nå har de måttet gi etter. Vi kristne er ikke ivrige for at tempeltjenesten skal øke, ved at de kasteløse kommer med, men vi er takknemlige over å se en meget urettferdig og hjerteløs klasseinndeling få et dødsstøt.

3. Barneekteskap er forbudt ved lov.

4. En ny ekteskapslovgivning for hinduer er nylig vedtatt i parlamentet, og i denne fremgår det bl. a. at hustruen under enkelte forhold også kan forlange skilsmisse. Det er meget forskjellig fra hinduenes tankegang som sier at om en mann er utro, drikkfeldig eller voldsom mot sin kone, skal hun være tro mot ham og tjene og tilfredsstille ham i hengivende kjærlighet. Etter mange anstrengelser fra William Careys side ble det forbudt å brenne hinduenker levende sammen med mannens lik. Ellers var tankegangen at en hustru tilhører sin mann for tid og evighet.

5. Det er forbudt for sivile og militære menn i regjeringens tjeneste å ha mer enn en hustru. Tidligere var det alminnelig anerkjent at en mann kunne ta seg hustru nummer to, særlig hvis den første konen ikke fødte ham en sønn.

6. For nylig ble det også vedtatt en ny lov som setter streng straff for å la kastehensyn eller klassebevissthet spille inn ved behandling av eller ansettelser av tjenestemenn.

Mange er sikkert interessert i å vite hvordan India stiller seg til kommunismen eller i å høre litt om hvilken inngang den har fått? Med Russland i nord og Kina i øst og hav på de andre kanter kan det saktens være mange muligheter for agenter. Men hittil synes ikke kommunismen å ha gjort kjempeframskritt.

Premierminister Nehru har uttrykt seg ganske klart om de borgere som føler større forpliktelse for en annen stat enn sitt eget land, og han har ikke latt noen i tvil om hva han selv mener om kommunismen. Samtidig mener han jo at det går an å leve nøytralt og fredelig ved siden av den.

Guvernøren i Madras, en tid president for hele India inntil de første valgene var over, mannen med det lange navnet, Chakravarti Raja Gopal Achari, har flere ganger sagt i offisielle taler at han mener kommunismen er på tilbakegang. Dr. Sadiq, sekretær i det kristne nasjonale råd for India, sa i en privat samtale for to år siden at han var ganske sikker på at kommunismen er på nedadgående, særlig i Sør-India, og han mente det aldri kunne bli en utvikling som i Kina. De siste valgene i India har satt kommunistene tilbake og økt kongresspartiets flertall.

Hvordan ser så framtiden ut for misjonsarbeidet i India?

Det kan ikke nektes at flere hendelser fra de to siste årene kan tyde på store vanskeligheter i fremtiden. Misjonærene og deres arbeid er flere ganger blitt tatt fram i parlamentets spørretime i Delhi. Dr. Katju, innenriksminister den gangen, svarte at flere misjonærer var under observasjon. Flere parlamentsmedlemmer hevdet at «friheten til å agitere for sin religion» ikke gjaldt misjonærer. Embetsmenn ute i distriktet har sagt og gjort ting som tyder på innskrenkning i misjonsarbeidet. Flere nye misjonærer er blitt nektet innreisetillatelse, og enkelte er blitt bedt om å reise hjem.

Hva kan en så si og tenke om situasjonen?

En misjonær på gjennomreise fra India til Amerika, sa nylig at det synes som om det er blitt litt mer ro omkring spørsmålet de siste måneder. Undersøkelsene omkring misjonsarbeidet har, meg bekjent, ikke brakt fram anklager mot misjonærene. Det er ikke gitt medhold til dem som vil nekte misjonærene rett til å «agitere» som det heter i forfatningen. *Forfatningen står fremdeles uforandret*, og den gir alle rett til å tro som han vil, leve etter og agitere for sin tro.

Mr. Nehru, hvis ord og handlinger absolutt veier mer enn alle andres i India i dag — hevder at kristendommen må ha samme frihet som alle andre religioner. Men han hevder også at landets styre må ha rede på hva som skjer i landet, særlig i grensdistriktene hvor politiske agitatorer ikke er ønsket. Det hevdes også fra regjeringshold at indiske kristne nå burde være voksne

nok til å overta ansvar og ledelsen selv. Det indiske kristne nasjonalråd har hele tiden hatt kontakt med regjeringen og prøvd å finne fram til en ordning som ville bli godkjent av regjeringen og gi klar veiledning for gamle og nye misjonærer. I sitt månedsblad for mai 1955 meddeler nasjonalrådet at følgende ordning nå ser ut til å bli godkjent:

1. Nye misjonærer som kommer i tillegg til den tidligere stab eller for å avløse en annen, vil bare bli tillatt å komme hvis de har «fremragende kvalifikasjoner eller spesielle erfaringer» og hvis ikke indere kan finnes til det arbeid.

2. Misjonærer som allerede er i India vil i alminnelighet ikke bli forstyrret med mindre de innlater seg på anti-nasjonal virksomhet.

3. De som har arbeidet i India i fem år eller mer vil i alminnelighet bli tillatt å komme tilbake og få et såkalt «no objection to return» sertifikat når de reiser på ferie.

4. Utenlandske misjonærer vil ikke kunne åpne arbeid på et nytt sted uten å søke om tillatelse på forhånd.

5. Misjonærer fra det engelske imperium må heretter også ha visum eller innreisetillatelse for misjonsarbeid.

Det har også vært under overveielse å få en ordning hvoretter nye misjonærer ble kalt av den indiske kirke. (National Christian Council Review, May 1955.)

Det kan jo ikke nektes at veien til India for nye misjonærer heretter synes smalere enn før. Men stengt er den ikke — og det er også mulig at det ved fortsatte forhandlinger og overveielser kan bli bedre enn det kanskje ser ut for i øyeblikket. Vi håper det må lykkes for hele misjonærflokken å finne, blant våre indiske kristne, menn og kvinner som kan overta autoritet og ansvar og bli skikkede ledere for misjonsmenighetene *og at alle er klar over at tiden er kommet for den forandringen.*

Den indiske minister for folkehelsen, Rajkumari Amrit Kaur, som var i Norge siste år — sa for nylig i Amerika: India er ikke imot misjonærene, til tross for de rykter som sier at de ikke er velkommen. Mr. C. P. Mathew, parlamentsmedlem for Travancore

Cochin og en av Indias utsendinger til de Forente Nasjoner, sa nylig ved en middag: «Jeg er stolt over den indiske forfatning som garanterer religionsfrihet for alle, frihet til å tro og frihet til å samles til gudstjeneste og frihet til å forkynne Ordet.» Han føyde til at en høyesterettsdom nylig hadde stadfestet denne frihet. Videre sa han også: «Frihet til å bekjenne, leve etter og forkynne må alle i India ha lov til, og det må heller ikke nektes en utlending — slik som enkelte hinduer har villet det.» Mr. Mathew er en av lederne for kirken i Sør-India.

Samtidig som det tilsynelatende ser ut til innskrenkning på enkelte hold, kan det åpnes veldige muligheter på andre kanter. Hva vil det ikke bety for evangeliets budskap at det nå innføres alminnelig skoleplikt i India?

Radio spiller allerede en stor rolle i misjonsarbeidet. En kan daglig lytte til kristent program på flere språk, bibelforedrag, kristne taler og vitnesbyrd og ikke minst sang. Og det vil sikkert ennå åpnes større muligheter der. India vil i lang tid trenge all den hjelp ydmyge, erfarne, åndsfulle misjonærer kan gi de nye menigheter, og vi tror det vil bli plass for dem.

Det vil sikkert bety meget for de indiske menigheter at de fremtidige ledere får anledning til å besøke våre hjemland og bli kjent med modermenighetene, til gjensidig glede og oppmuntring. På den måten vil deres syn og erfaring utvides til nytte og hjelp i deres fremtidige oppgaver.

Det er ikke tiden for mismot. Selv om det ikke kan sendes ut så mange misjonærer som misjonsvennene gjerne ville, er det mange og store anledninger til å gjøre Herrens gjerninger i India i dag.